

Sygn. akt III K 634/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Bis-Banach

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Przedmojska

przy udziale Prokuratora: Marka Zycha, A. C.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01 grudnia, 22 grudnia 2015 r., 19 stycznia, 09 lutego 2016 r. w L.

sprawy **J. O. (1)**, ur. (...) w L., s. A. i B. z d. N.,

oskarżonego o to, że: w dniu w okresie 09 maja 2015 roku w L. dokonał uszkodzenia samochodu marki D. (...) o nr rej. (...), poprzez porysowanie powłoki lakierniczej pokrywy silnika, gdzie wartość szkody wyniosła 750 zł na rzecz B. P., **tj. o czyn z art. 288 § 1 kk**

I. **J. O. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu, tj. występku wyczerpującego dyspozycję art. 288 § 1 kk i za to przy zastosowaniu art. 37 a kk na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz B. P. kwoty 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. W. kwotę 929 (dziewięćset dwadzieścia dziewięć) zł 88 (osiemdziesiąt osiem) gr tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w całości, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 634/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie po przeprowadzeniu przewodu sądowego ustalił następujący stan faktyczny :

W L. w nocy z 7 na 8 maja 2015 roku na terenie Browarów i na terenie przyległym do ul. (...) miała miejsce impreza studencka. Widoczność była dobra, nie było opadów, mgły, działało oświetlenie uliczne. Zabezpieczenia imprezy dokonywali funkcjonariusze policji Wydziału Ruchu Drogowego K. L., m. in. sierż. szt. S. P. (1) oraz post. R. G.. Około godz. 01:00 8 maja 2015 roku w okolicach bramy do boiska na ul. (...) zauważyli idącego chodnikiem w kierunku ul. (...) młodego mężczyznę. Znajdowali się w samochodzie służbowym z wyłączonymi światłami. Około 10 metrów od nich stał samochód D. (...) o nr rej. (...). W pewnej chwili mężczyzna przechodząc obok samochodu D. trzymaną w ręku stłuczoną butelką zarysował maskę samochodu. Następnie po zauważeniu funkcjonariuszy zaczął uciekać w kierunku ul. (...). Funkcjonariusze ruszyli radiowozem w pościg. R. G. wyskoczył z radiowozu i schwycił mężczyznę, po czym funkcjonariusze stwierdzili, że mężczyzna trzyma w ręku za szyjkę stłuczoną butelkę. Zawrócili do samochodu, gdzie stwierdzili rysę na masce. Mężczyzna został przewieziony do Komisariatu I Policji w L.. Okazał się nim J. O. (1). Został

poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem 0,90 mg/l o godz. 01:41. Po dokonaniu czynności został przewieziony do matki B. K.

zeznania S. P. k. 19v, 80v-81 ; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 2, świadectwo wzorcowania kopia k. 4, oświadczenie matki k. 3, zeznania B. P. k. 6, 101-101v, zeznania R. G. k. 101v-102.

W wyniku zdarzenia właściciel samochodu D. (...), B. P. poniósł straty majątkowe. Naprawa uszkodzeń samochodu w postaci zarysowania długości ok. 30 cm przedniej maski na trzy czwarte części od strony lewego reflektora zgodnie z fakturą nr (...) wystawionej przez MAR R. AUTO M. T. w L. kosztowała 750 zł.

zeznania B. P. zawierające wniosek o ściganie i ukaranie sprawcy k. 6, k. 101-101v, protokół ogólny rzeczy k. 8, kopia faktury k. 17 (oryginał w załączniku adresowym).

J. O. (1) zamieszkuje w L., jest bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie ma majątku. Jest osobą niekaraną (**dane osobowe k. 18; oświadczenie k. 88, informacja z K. k. 16, 77**). Obecnie uczy się w szkole zawodowej, nie był według oświadczenia leczony psychiatrycznie (**oświadczenie k. 80**). Z dokumentacji /kopia/ pozyskanej od Szpitala (...) ZOZ w L. wynika, że u oskarżonego w 2011 roku zdiagnozowano zaburzenia hiperaktywne – zespół nadpobudliwości ruchowej. (**kopia dokumentacji k. 39-61**).

Oskarżony urodził się w dniu (...). Czyny popełnił w dniu 8 maja 2015 roku, a wyrok został wydany w dniu 16 lutego 2016 roku. Oskarżony ma zatem status osoby młodocianej (art. 115 § 10 kk). Dodatkowo czyn popełnił po ukończeniu 17, a przed ukończeniem 18 roku życia (wyznaczono mu obrońcę z urzędu).

Z wywiadu środowiskowego przeprowadzonego w dniu 12 stycznia 2016 roku wynika, że oskarżony obecnie przebywa w (...) Dziecka przy ul. (...) w L., wskutek ograniczenia matce władzy rodzicielskiej. Oskarżony uczęszcza do I klasy Zespołu Szkół (...) o (...) w L. o kierunku elektryk. Kilkakrotnie zmieniał szkoły, ponieważ mimo dużych możliwości, nie uczy się. Nie wykonuje stałej pracy zarobkowej. Oskarżony miał incydentalne kontakty z używaniem alkoholu i marihuany. W związku ze sprawą o posiadanie środka odurzającego toczy się sprawa przed Sądem Rejonowym Lublin – Wschód w L. Wydział Rodzinny. Oskarżony raz w tygodniu uczęszcza na terapię w (...) przy ul. (...) w L.. Nie jest postrzegany jako osoba zdemoralizowana, rokuje, mimo popełnionych błędów. Zachowanie oskarżonego prawdopodobnie jest wynikiem jego trudnej sytuacji życiowej i rodzinnej, brakiem wsparcia rodziny, umieszczeniem w domu dziecka (**kwestionariusz wywiadu środowiskowego k. 92-94**).

Z informacji Dyrektora (...) Dziecka u. J. K. w L. wynika, że oskarżony przebywa w ośrodku od maja 2013 roku. Nauka nie sprawia mu trudności, ma jednak niską motywację do nauki i nie jest systematyczny w pracy i uczęszczaniu do szkoły, skutkiem czego na półroczu z jednego przedmiotu nie był klasyfikowany. Jako wychowanek ma dobrą opinię, jest spokojny, nie wszczynają konfliktów, nie kradnie, nie niszczy rzeczy, nie kłamie. W stosunku do wychowawców i codziennych obowiązków prezentuje postawę bierną. Wychowanek pali papierosy, okazjonalnie używa środków psychotropowych i alkoholu, korzysta z terapii indywidualnej. Na mocy postanowienia Sądu o zastosowaniu środków wychowawczych z dnia 22 października 2015 roku wobec J. O. został zastosowany środek wychowawczy w postaci nadzoru kuratora w sprawie I. N. 505/14 (**informacja Dyrektora DD k. 99**).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej skazanych dowodów osobowych i dokumentów.

Oskarżony **J. O. (1) w toku postępowania przygotowawczego (k. 14)** nie przyznał się do popełnienia czynu i nie złożył wyjaśnień („nie mam w sumie co wyjaśniać”).

W toku postępowania sądowego (k. 80v, 81) oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, początkowo odmówił składania wyjaśnień, potwierdził wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, a następnie dodał, że był raz dwa tygodnie w szpitalu psychiatrycznym na badaniach, nie korzysta z pomocy psychiatry,

leków nie zażywa. Wyjaśnił, że nie przykłada się w szkole, bardziej zależy mu na praktyce. Frekwencję ma na poziomie ponad 50%.

Nadto dodał, że nie pamięta zdarzenia, ale zna swoją osobowość i nie byłby w stanie nawet pod wpływem alkoholu zrobić takiej rzeczy. Nie pamięta, czy pił wtedy alkohol.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczył zarzutowi i utrzymywał, że z uwagi na swoją osobowość, nawet pod wpływem alkoholu, nie zniszczyłby rzeczy. Wyjaśnieniom oskarżonego przeczy wynik badania na zawartość alkoholu wskazujący, że w chwili czynu oskarżony był pod wpływem alkoholu, a także zeznania świadków, podających o czuciu woni alkoholu z ust oskarżonego. Przede wszystkim jednak zeznania świadków S. P. i R. G. nie pozwalają przyjąć innej wersji zdarzenia niż ta przedstawiona w zarzucie.

Sąd obdarzył wiarą zeznania wskazanych wyżej świadków. Świadczyli ci zgodnie opisali przebieg wydarzeń od momentu spostrzeżenia oskarżonego do schwytania go i zwolnienia. W korelujących ze sobą relacjach wskazali sposób działania oskarżonego. W konsekwencji zeznania te jako zgodne, wzajemnie się uzupełniające, a nadto znajdujące oparcie nieosobowych dowodach w postaci protokołu badania na zawartość alkoholu i protokołu oględzin rzeczy. Świadczyli w chwili czynu pełnili służbę, są osobami obcymi dla oskarżonego, a więc nie mają obiektywnych przyczyn bezpodstawnego obciążania oskarżonego.

Sąd obdarzył wiarą zeznania pokrzywdzonego B. P., bowiem podczas postępowania przygotowawczego, jak i sądowego zeznawał podobnie podając tożsame szczegóły. Depozycje świadka korelowały też z częścią zeznań funkcjonariuszy. Świadek wyraźnie zaznaczył, że nie był świadkiem czynu, nie obciążał ponad miarę oskarżonego. Wskazał, że wcześniej dokonywał lakierowania jednej części maski, dlatego wartość naprawy wskazana w złożonej fakturze nie budzi wątpliwości, nie jest nadmiernie wygórowana, nie była też kwestionowana przez strony.

Sąd obdarzył w całości wiarą zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe, ponieważ zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby i wydane przez uprawnione do tego organy zgodnie z obowiązującymi przepisami i celem danej czynności. Dokumenty te nie budzą zastrzeżeń co do swojej prawdziwości i rzetelności. Autentyczność wymienionych dowodów nieosobowych, w szczególności dotyczących zakresu i wartości wyrządzonych przez oskarżonego swoimi działaniami szkód, nie była także podważana przez żadną ze stron. Na wiarę zasługują zwłaszcza kwestionariusz wywiadu środowiskowego oraz informacja od Dyrektora (...) Dziecka.

Sąd uznał, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina J. O. (1) co do zarzuczonego mu czynu nie budzi wątpliwości, a czyn którego się dopuścił wyczerpuje dyspozycję art. 288 § 1 kk.

Oskarżony w dniu 09 maja 2015 roku w L. dokonał uszkodzenia samochodu marki D. (...) o nr rej. (...), poprzez porysowanie powłoki lakierniczej pokrywy silnika, gdzie wartość szkody wyniosła 750 zł na rzecz B. P..

Art. 288 § 1 kk przewiduje odpowiedzialność karną za przestępstwo zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzej rzeczy. Przedmiotem ochrony powyższego przepisu są rzeczy ruchome w znaczeniu określonym w art. 115 § 9 kk, do których niewątpliwie należy samochód. Niszczenie oznacza takie oddziaływanie sprawcy na rzecz, które powoduje jej całkowite zniszczenie lub taką zmianę jej właściwości, że nie nadaje się ona do użytku zgodnego z jej przeznaczeniem. Uszkodzenie rzeczy polega na naruszeniu lub częściowym zniszczeniu rzeczy, które powoduje ograniczenie jej właściwości użytkowych lub przeznaczenia. Uszkodzenie rzeczy oznacza częściowe zniszczenie, spowodowanie powstania defektu (nawet niewielkiego), zepsucie, nadpsucie, nadwyżężenie, naruszenie substancji. Z tym ostatnim wariantem czynności sprawczej mamy do czynienia w niniejszej sprawie, gdyż zachowanie oskarżonego nie doprowadziło samochodu do utraty jego właściwości odpowiadających przeznaczeniu rzeczy, nie spowodowało również jego całkowitego zniszczenia. Następstwem działania oskarżonego były natomiast wymierne finansowo, zmniejszające wartość samochodu ubytki powłoki lakierniczej.

Przestępstwo stypizowane w art. 288 § 1 kk ma charakter materialny; jego dokonanie wymaga skutku w postaci uszkodzenia rzeczy. Występek ten można popełnić umyślnie w obu formach zamiaru bezpośredniego, jak i wynikowego. W przypadku zachowania objętego formą zamiaru bezpośredniego, w płaszczyźnie intelektualnej sprawca musi mieć świadomość konieczności tego, że jego zachowanie prowadzić będzie do zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzą rzecz lub świadomość możliwości doprowadzenia do takich stanów rzeczy w wyniku przedsiębranego zachowania. W płaszczyźnie woluntatywnej uświadomione elementy zachowania sprawcy muszą być objęte wolą w postaci chęci wywołania uświadomionych stanów rzeczy. W przypadku działania umyślnego, gdy umyślność występuje w formie zamiaru wynikowego, sprawca w płaszczyźnie intelektualnej musi mieć świadomość możliwości doprowadzenia swoim zachowaniem do zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzej rzeczy, oraz w płaszczyźnie wolicjonalnej godzić się na zrealizowanie uświadomionych elementów.

W przedmiotowej sprawie, oskarżonemu należy przypisać zamiar bezpośredni popełnienia przestępstwa. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego stwierdzić bowiem należy, iż oskarżony chciał uszkodzić samochód pokrzywdzonego. Bezspornie działaniem twardym, ostrym przedmiotem na powłokę lakierniczą samochodu jednoznacznie wiąże się z powstaniem uszkodzeń lakieru i na pewno ta świadomość towarzyszyła oskarżonemu w momencie dokonywania tego czynu. Oskarżony w czasie popełnienia czynów był w pełni poczytalny, miał pełną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony działał w tych warunkach, w których można było oczekiwać od niego zgodnego z prawem zachowania, mimo to naruszył obowiązujące normy, nie powstrzymując się od działań niezgodnych z prawem karnym oraz normami współżycia społecznego. Działanie oskarżonego charakteryzowało lekceważące łamanie norm prawnych. **Stopień winy** sprawcy jest więc znaczny.

Oceniając **stopień społecznej szkodliwości** występkę przypisanego oskarżonemu jako znaczny, Sąd odwołał się do definicji zawartej w art. 115 § 2 kk. Stanowisko takie znajduje przede wszystkim oparcie w rodzaju dobra prawnego naruszonego w wyniku popełnienia zarzucanego czynu, a więc w celowym uszkodzeniu cudzego mienia. Stopień społecznej szkodliwości występkę powiększa strona podmiotowa czynu (*dolus directus*), a zatem umyślność i celowość działania. Na uwagę zasługuje również motywacja działania oskarżonego, którą w tym przypadku należy określić jako wysoce naganną, niczym nie popartą, bez wyraźnego uzasadnienia, z bezmyślności. Przy ocenie znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, Sąd miał także na względzie okoliczności i sposób popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu; oskarżony nie planował swojego działania. Przedmiotem czynności wykonawczej był przypadkowy pojazd. Czyn popełnił w miejscu publicznym, odstepnym dla nieokreślonej liczby osób. Wartość uszkodzonego mienia nie jest znacznie wysoka, ale na pewno nie nieznaczną.

Tytułem wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w szczególności podstaw wymiaru kary Sąd miał na uwadze zmianę przepisów prawa karnego dokonaną na podstawie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396). Zgodnie z przepisem art. 4 § 1 kk zasadą jest stosowanie ustawy obowiązującej w chwili orzekania, o ile poprzednio obowiązująca nie jest dla sprawcy względniejsza. Analizując poszczególne uregulowania, a zwłaszcza art. 37 a kk, Sąd doszedł do wniosku, że ustawa obowiązująca w chwili orzekania jest dla sprawcy względniejsza. Podobną możliwość orzeczenia kary ograniczenia wolności za przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności (ale w tym wypadku tylko do lat 5) przewidywał w brzmieniu sprzed nowelizacji art. 58 § 3 kk, z tym, że zawierał niekategoryczne wskazanie równoczesnego stosowania środka karnego.

Przystępując do **wymiaru kary**, Sąd miał na uwadze dyrektywy wynikające z art. 53 § 1 i 2 kk, art. 54 § 1 kk (sprawca młodociany), a więc aby kara nie przekraczała stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów. Wziął pod uwagę także cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara miała osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Sąd miał na uwadze treść art. 54 § 1 kk, że wymierzając karę młodocianemu, przede wszystkim powinien kierować się tym, aby sprawcę wychować.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował działanie oskarżonego pod wpływem alkoholu, w miejscu publicznym, a także fakt orzeczenia wobec niego środków wychowawczych w postępowaniu w sprawach nieletnich. Sprawca nie czynił starań o naprawienie szkody. Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował bardzo młody wiek sprawcy,

nieznaczne przekroczenie progu nieletniości, dość pozytywną opinię Dyrektora (...) Dziecka, a także dotychczasową niekaralność.

Prokurator wniósł o uznanie oskarżonego za winnego i wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, orzeczenie dozoru kuratora, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody.

Obrońca wniósł o uniewinnienie i zasądzenie kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd zastosował przepis art. 37 a kk i na podstawie art. 34 § 1 i § 1a pkt a kk orzekł wobec oskarżonego karę ograniczenia wolności w wymiarze 4 miesięcy. Wymierzeniu kary grzywny sprzeciwia się sytuacja życiowa i materialna oskarżonego, który jeszcze uczy się. Kara pozbawienia wolności, z resztą przewidziana jako jedyna w przepisie art. 288 § 1 kk, zdaniem Sądu jest zbyt surowa. Kara ma przede wszystkim sprawcę wychować, pokazać mu naganność czynu, a jednocześnie wdrożyć do poszanowania prawa. Systematyczne podejmowanie obowiązku pracy nadto wdroży oskarżonego do poszanowania pracy jako wartości.

Zdaniem Sądu kara ta w pełni odzwierciedla przestępne zachowanie oskarżonego, stanowi sprawiedliwą odpłatę za wyrządzone szkody. Jednocześnie odniesie pozytywny skutek w świadomości społeczeństwa pokazując dezaprobatę dla tego typu czynów. Wymiar kary określony na 4 miesiące jest zdaniem Sądu wypośredkowany. Nie jest ani pobłażliwa, ani zbyt łagodna. Wymiar miesięczny pracy w postaci 20 godzin nie jest na tyle dolegliwy (art. 35 § 1 kk), aby oskarżony nie pogodził go z obowiązkami szkolnymi.

Wobec złożenia wniosku przez pokrzywdzonego o naprawienie szkody (k. 101v), Sąd był zobowiązany do zasądzenia kwoty odpowiadającej naprawieniu szkody w całości, tj. 750 zł (art. 46 § 1 kk). Pokrzywdzony wniosku o zasądzenie odsetek nie składał.

Mimo młodego wieku oskarżonego w chwili popełnienia czynu, tj. nieznacznego przekroczenia przez młodocianego progu nieletniości, Sąd nie znalazł podstaw nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 60 § 2 kk). Instytucja ta może być zastosowana w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Szczególnie uzasadniony wypadek zachodzi wtedy, gdy istnieją liczne okoliczności łagodzące w samym czynie, zaś właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po popełnieniu zasługują na szczególnie pozytywną ocenę (wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 1978 r., V KR 72/78, OSNPG 1979, nr 2, poz. 19). Powołuje się tu nietypowe, zupełnie wyjątkowe okoliczności danego przypadku jak np. niski poziom umysłowy sprawcy, bardzo zły stan zdrowia, małe korzyści osiągnięte z przestępstwa, prowokacja, wpływ innych (R. Góral, Kodeks karny, Praktyczny komentarz, Wyd. ZPP, Warszawa 1998, s. 101). Przy ocenie należy zatem brać pod uwagę dyrektywy wymiaru kary określone w przepisie art. 53 kk. O tym, czy najniższa przewidziana kara jest niewspółmiernie surowa, decyduje nadto jej kumulacja z innymi karami i środkami. Przepis § 2 zawiera wskazanie przesłanek, które w szczególności uzasadniają zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary na określonej w nim podstawie, tj. pojednanie się pokrzywdzonego ze sprawcą, naprawienie szkody lub uzgodnienie sposobu naprawienia szkody; postawa sprawcy, zwłaszcza jego starania o naprawienie szkody lub jej zapobieżenie.

W ocenie Sąd w niniejszej sprawie nie zachodzi żaden szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający zastosowanie tej instytucji. Zdaniem Sądu same okoliczności czynu, a także okoliczności dotyczące osoby oskarżonego - sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po popełnieniu (mimo istniejących okoliczności łagodzących) stanowią przeszkodę w skorzystaniu z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Oskarżony nie pojednał się z pokrzywdzonym, nie wyrażał skruchy, nie naprawił szkody.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego oraz celem zapewnienia efektywności orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach

karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późno zm.) zwolnił go od opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk od ponoszenia wydatków, obciążając nimi Skarb Państwa.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu na rzecz adwokata W. W. –kwoty 929, 88 zł tytułem nieopłaconego wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonaną z urzędu znalazło oparcie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123 , poz. 1058 z późn. zm.) oraz § 2 ust. 1-3 w zw. z § 14 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 1, § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.